SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCV. No. 187. JERSEY CITY and NEW YORK. FRIDAY, SEPTEMBER 30, 1988 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. П'ЯТНИЦЯ, 30-го ВЕРЕСНЯ 1988 Ч. 187. РІК XCV.

НІМЕЦЬКИЙ ЄПИСКОП ЗУСТРІВСЯ З УКРАЇНСЬКИМИ ЄПИСКОПАМИ У ЛЬВОВІ

Джерзі Ситі, Н.Дж. (О. К.). — Як інформує німецький щоденник „Франкфуртер Альґемайне Цайтунг" з 19-го вересня ц.р., німецький католицький Єпископ з Авгсбургу Йозеф Штімпфлє відбув у Львові таємну кількагодинну розмову з українським католицьким Єпископом Павлом Василиком.

Зустріч відбулася 7-го вересня ц.р., коли Єпископ Й. Штімпфлє разом із 99 іншими паломниками зі Заходу, в тому багатьма священиками, перевів екуменічну подорож до СССР.

Після повороту до Німеччини речник Єпископа, С. Баєр, поінформував журналістів про цю зустріч з провідниками української підпільної Церкви вичерпно. Він також заявив, що обіцянку підтримувати УКЦ, яка діє у підпіллі, Єпископ Й. Штімпфлє виконає. Єпископ П. Василик звернувся ще в серпні 1987 року, як подає німецька преса, окремим письмом до совєтських властей, щоб формально признали існування Української Католицької Церкви в Україні, але це залишилося без висліду.

Помимо того і переслідувань, Церква діє і Єпископ Й. Штімпфлє дістав у Львові вичерпні інформації про багатолюдне відзначування 1000-річчя Хрищення Київської Русі у Зарваниці, на якому було присутніх 20,000 вірних. Тепер, як інформує Єпископ Й. Штімпфлє, Єпископ П. Василик та інші священики, що брали участь у Богослуженнях у Зарваниці мають бути покарані гривною 1,000 карбованців, що рівняється річному заробіткові пересічного громадянина в СССР.

В часі довгої та сердечної розмови німецького Єпископа з українським, И. Штімпфлє вручив П. Василикові єпископський хрест, як доказ тісного духовного зв'язку. И. Штімпфлє залишив також у Львові 300 біблій. Ця зустріч, як і зустріч із другим українським католицьким Єпископом Володимиром Стернюком, спричинила 72-річному німецькому Єпископові багато неприємностей. Його переслухували львівські „уповноважені для релігійних справ" які, як розповідає Єпископ Штімпфлє, називали українських єпископів „злочинцями, що працюють проти СССР" і загрозили, що не дозволять німецькому Єпископові відправити Богослуження у католицькій катедрі у Львові. Коли Й. Штімпфлє покликався на М. Ґорбачова, який обіцяв йому подорож до СССР „без ніяких перепон", львівський чиновник совєтської влади перевів ряд розмов із Мосвкою і вкінці погодився дати дозвіл відправити Службу Божу у Львові.

Також у дальшій подорожі роблено німецькому єпископові перешкоди.

Дітройт готується до концерту Тисячоліття

Дітройт. — Після успішного походу-паради українських парафій і організацій вулицями міста Гемтремк в червні цього року, де попередньо їхала моторкада Папи Івана Павла II Дітройт готується до другої з черги імпрези, величавого ювілейного концерту, щоб гідно закінчити ювілейні святкування Тисячоліття Хрищення України. Концерт відбудеться в неділю, 13-го листопада ц.р., о год. 3-ій по полудні, у Оркестра Голл, найбільш престижевій залі Дітройту.

В програмі концерту бере участь Хор Тисячоліття, сотня співаків Метрополії Дітройту, які майже 10 місяців підготовляються до цього виступу з репертуаром творів українських композиторів: Д. Бортнянського — Концерт XXXI „Всі народи", С. Людкевича, друга частина з „Кавказу", Л. Ревуцького „На ріках круг Вавилона" до слів Т. Шевченка, Миколи Лисенка — кантата „Радуйся ниво" до слів Т. Шевченка та інші

Сольові партії виконуватимуть солісти: Христина Р. Липецька, Р. Ґуллен, Ярема Цісарук та Ґордон Фінлі. Музичне оформлення і керівництво концерту спочиває в руках проф. Вейнського університету д-ра Богдана Кушніра, під батутою якого Симфонічна оркестра міста Воррен акомпаньюватиме виконавцям концерту.

Програму доповнить своїм виступом Андрій Добрянський, бас-баритон Метрополітальної опери з Ню Йорку.

Бриджпорт достойно відзначить 1000-ліття Християнства в Україні

Бриджпорт, Конн. — Місцевий Комітет Тисячоліття закликає всю українську громаду не тільки зі стейту Коннектикат, але також із сусідніх стейтів взяти участь в концерті української релігійної музики, що його виконає професійний хор „Музікус Бортнянський" з Торонто, Канада, під диригентурою Мирона Максиміва.

Концерт цей відбудеться в неділю, 23-го жовтня ц.р., о год. 4-ій по полудні, в Клайн авдиторії, 910 Фейрфілд аве. у Бриджпорті.

Квитки: 20, 15, 10 дол. можна набути через Teletron 1-800-922-2030, або вислати чек чи грошовий переказ до: Ukrainian Millennium Committee, P.O. Box 2514, Bridgeport, Conn. 06608. Проситься рівночасно вислати коверту зі своєю зворотною адресою з наліпленою поштовою маркою та числом телефону.

Концерт української релігійної музики оголошено теж в англомовній пресі, вислано окремо запрошення до визначних осіб політичного, релігійного та наукового світів та афіші з програмою до численних американських музичних установ.

Відзначать 10-ліття „Тризубівки"

Філядельфія (М. Б-й). — Цього року минає 10 років від часу, коли УСО „Тризуб" в 1978 році купив площу, на якій пізніше постав спортовий центр „Тризубівка" в Горшем, Па.

Цю подію УСО „Тризуб" відзначатиме бенкетом, забавою і тенісовим турніром. Бенкет і забава з танцями відбудуться в суботу, 15-го жовтня ц.р., в Українському Освітньо-Культурному Центрі в Абінгтоні, Па., а тенісовий турнір східніх стейтів ЗСА в суботу і неділю, 15-го і 16-го жовтня на тенісових кортах „Тризубівки" в Горшем, Па.

Додаткові інформації в справі бенкету і забави можна отримати від інж. Богдана Сірого, тел.: (609) 829-0329, а в справі тенісового турніру в інж. Юрія Савчака, тел.: (215) 745-3637, або (215) 227-9426.

Подають ще один текст протестаційної телеграми

Джерзі Ситі, Н. Дж. — У слід за текстом протестаційної телеграми до виборчої квартири Джорджа Буша, яку „Свобода" подала у цілості в ч. 177 з п'ятниці, 16-го вересня ц.р., тепер містимо ще один коротший текст подібної телеграми.

Ця мейлграма коштує лише 4.50, а друга 3.75 дол. Треба телефонувати до компанії Вестерн Юніон на число 1-800-257-4900, питаючись за телефоністом ч. 9457. Текст є награний на плівці.

Мейлграма є такого змісту: „Я гостро протестую проти виключення певних осіб із Коаліції американських національностей Джорджа Буша тому лише, що вони вірять у невинність Івана Дем'янюка і його несправедливе видалення і суд. Це є виявом МекКартизму, щоб кожного, який критикує співпрацю ОСІ із КҐБ уважати антисемітом".

Крайовий Комітет 1000-ліття вислав пресові інформації

Вашінґтон. — Комісія публічних зв'язків Крайового Комітету Тисячоліття Християнства в Україні виготовила звернення до М. Ґорбачова п. н. „Звільніть наші церкви в Україні", в якому зазначується, що це втретє у шести роках тисячі українців зберуться у Вашінґтоні, щоб перед совєтською амбасадою протестувати тим разом проти заборони релігії в Україні.

В цій інформації англійською мовою подані вияснення д-р Юрія Солтиса, голови Ділового Комітету, які торкаються так святкувань у Вашінґтоні в днях 8, 9 і 10-го жовтня ц.р. як і стану Українських Церков в Україні та русифікації, яка там продовжується.

Інформація, яка появиться в дні 1-го жовтня ц.р. в журналі „Редактор і Видавець" розіслана до 1,600 американських газет і журналів на руки їхніх редакторів перших сторінок.

Українець допомагає притулкові в якому виріс

Ню Йорк (В.Б.). — „Дім для дітей" заснований в Йонкерсі, Н. Й. в 1928 році Джулією Дайкмен Андрус, фондами філантропа Джана Андрус, дав пристановище й виховання не лише численним сиротам, але й дітям незаможних батьків, дітям родин, які з різних причин не могли самі їх виховувати, врешті дітям із психічними проблемами. Вихованцями дому були діти від 5-ти років життя до закінчення середньої школи, коли могли дати собі раду в житті.

Таким сиротою, а тепер пожильцем і працівником у домі є й українець Іван Вольський, про долю якого зворушливо написала в репортажі-інтерв'ю Памела М. Брістон у газеті „Вестчестер Нюз" з 18-го вересня ц.р. Репортаж затитулований: „Зазнавши непосильної праці в Україні (без артіклю!), він нарешті знайшов пристановище".

Іван Вольський — пише репортерка — втратив своє дитинство, поки знайшовся в домі для дітей Андрус. Батько осиротив Івася, коли він мав три роки, а мама померла, коли йому було шість років. Проживаючи тоді в Україні, хлопець тинявся від родини до родини, аж до вибуху Другої світової війни. Родинне село погоріло, а німці вислали хлопця на хліборобську працю в Райху.

Умовини праці були жахливі — розповідає Іван. — Не уявляєте собі що значить непосильна праця . Я був дітваком, але мусів від світанку до присмерку виконувати працю дорослої людини. На 12-му році життя я став уже повнолітнім".

Після війни Івана визнано „переміщеною людиною" і дозволено їхати до ЗСА. Причаливши до Ню Йорку, Іван завдяки працівникам суспільної опіки перебував у кількох притулках для сиріт, але найбільше припав йому до вподоби своєю красою і родинною атмосферою „Дім для дітей Андрус", зокрема розлогим сто - акровим яблуневим садом.

Іван мав тоді 18 років і прожив у „Андрусі" вісім місяців до 1948 року. Після того він став постійним пожильцем дому і працював на сумежній фармі. „Праця від 8-5 години була іграшкою в порівнянні з тією, яку я виконував раніше — розповідає Іван. — Ніхто над нами не стояв і не лаяв нас цілий день".

І. Вольський ніколи не покинув сирітської посілости. І тепер він веде варстатний відділ і живе в дімку біля клуні, яку в 1970 році перебудовано на школу. Поруч обов'язкових зайнять, він зриває яблука для дитячого притулку і для дому людей старшого віку, який є власністю Андруса. Надвишку яблук продає стороннім покупцям у користь притулку.

Тепер І. Вольському 58 років і він бажає припинити працю, яку почав юнаком: „Праця починає мене томити", закінчив Іван свою розмову з репортеркою.

Розмова відбулася з нагоди зустрічі колишніх вихованців притулку.

ВИСТАВКА ТИСЯЧОЛІТТЯ

Ню Йорк. — Тут в днях 2-9-го жовтня ц.р., в галерії ОУМА, 136 Друга авеню (Дім Визвольного Фронту) 64-ий відділ СУА влаштовує виставку творчости молоді п.н. „Хрищення Руси-України в уяві українських дітей". Відкриття в неділю, 2-го жовтня, о год. 1:30 по полудні. Виставка буде відкрита кожного дня від год. 5-ої до 7-ої вечора, а в суботу, 8-го жовтня від год. 1-ої до 5-ої вечора.

З'ЇЗД УМІ

Ню Йорк. В неділю, 2-го жовтня ц.р., о год. 10-ій ранку в Будинку Визвольного Фронту, 136 Друга авеню на 4-му поверсі відбудеться загальний з'їзд учителів Українського Музичного Інституту. З'їзд відбуватиметься з такою програмою: год. 10-12 — звіти керівників відділів, год. 2:30 — доповідь Д. Гординської-Каранович п.н. „Вплив Барвінського на українську музичну культуру" і Т. Богданської „Мої перші лекції гри на фортепіяні", а в год. 4-ій передбачується вибір нової управи і закриття з'їзду.

НА ПРОТЯЗІ 24 ГОДИН ШІСТЬ палестинців загинули у висліді стрілянини ізраїльських вояків на окупованих арабських землях — західньому березі ріки Йордан і промежутку Ґази. Цей випадок підтвердив міністер оборони Ізраїля Їцак Рабін, який каже, що не зважаючи на збільшення війська і поліції, заколоти на цих землях продовжуються з повною силою. „Моєю відповідальністю є зменшити заколоти й антиізраїльські виступи арабів". — заявив Рабін кореспондентам, „але це не завжди можна осягнути без вжиття зброї і фізичної сили".

М. ҐОРБАЧОВ НАРІКАЄ НА ПОВІЛЬНІСТЬ ПЕРЕБУДОВИ

Москва. — Теперішній совєтський керівник Міхаїл Ґорбачов признався під час розмови з журналістами, що його кампанія зрушити з місця політику гласности, перебудови і більш відкритого суспільства натрапляє на труднощі, хитається між теорією і практикою.

Заява М. Ґорбачова, — кажуть західні політичні спостерігачі і кореспонденти, — була подумана для цього, щоб зрушити з місця застійливу тактику партійних і урядових бюрократів, які, може навіть зумисно, зупиняють програму Політбюра, яка є особистою ініціятивою генерального секретаря ЦК КПСС, зокрема в економіці, де вони почуваються панами „життя і смерти" і не звертають уваги, що Ґорбачов жалувався на застій на протязі трьох й півроку, тобто від часу його приходу до влади. „Ми ідемо в напрямі реалізації політики гласности і перебудови дуже повільно, губимо час, а це означає, що ми програємо гру". — заявив совєтський лідер, який, на думку багатьох, починає втрачати терпеливість.

Дійсні прихильники політики гласности і перебудови признають йому рацію і погоджуються з опінією Ґорбачова, що між цілями і здійсненими плянами існує порожнеча, яку у відповідному часі можуть використати противники цієї політики, прихильники твердої лінії в компартії, кагебісти, сталіністи, шовіністи та інші елементи, яких не бракує сьогодні в Совєтському Союзі, а також в керівництві компартії.

Не зважаючи на те, що М. Ґорбачов кількаразово підкреслював свій оптимізм, він, кажуть спостерігачі, почав в останньому часі дошукуватись причин цього застою. Совєтський лідер все ще вірить, що запропоновані ним зміни скоріше чи пізніше увійдуть в силу і поліпшать життєвий стандарт совєтських громадян. Як виглядає, М. Ґорбачов не тільки розуміє труднощі в здійсненні його програм, спричинені в першу чергу людьми на відповідальних постах, але він свідомий загрози, яка гряде, якщо не поробити відповідних протизаходів.

До протизаходів треба зарахувати його неприпадкову зустріч із журналістами, яких він заохочував підтримувати своїм писанням політику гласности і перебудови і вистерігатися дискусії на тему потрібна чи не потрібна зміна. Поляризація думки на цьому відтинку може дуже пошкодити самій програмі, бо вона скерує думки громадян у невластивому напрямі та викликає замішання у спільноті.

Другою темою, яку порушив у розмові з журналістами совєтський керівник, була справа відновленої діяльности „націоналістичних тенденцій" в деяких республіках, зокрема у Прибалтиці, Вірменії, Азербайджані, частинно в Грузії і Україні. Крім того Центральний Комітет КПСС, Політбюро, Рада Міністрів СССР та інші установи турбуються дуже низьким збором зерна в цьому році. Отже, виникає потреба закупу більшої кількости зерна за кордоном, зокрема в ЗСА, щоб не допустити до браку зернових продуктів, які є основою харчування пересічного совєтського громадянина.

Леонід І. Абалкін, виступаючи в червні на партійній конференції заявляв, що, мовляв, помічаються позитивні зміни в економіці, але їх не видно на низах і в тому криється ціла трагедія совєтської господарської системи. Абалкін, як зрештою і сам Ґорбачов, признається, що на низах не виконуються зарядження Політбюра і ЦК КПСС, тому треба спершу розв'язати цю проблему. Вміжчасі журнал „Огоньок" й інші видання заговорили про брак підставових продуктів в магазинах і про „видовження" черг громадян біля харчових крамниць.

ПОСПІШНЕ СКЛИКАННЯ НАРАДИ ЦК КПСС ВИКЛИКАЄ ЗАЦІКАВЛЕННЯ

Москва. — Поспішне скликання наради Центрального Комітету КПСС в Москві і відкликання із закордонну міністра закордонних справ Едуарда А. Шеварднадзе та усіх інших міністрів й амбасадорів, членів ЦК, як пізніше підтвердив у розмові з кореспондентами представник міністерства закордонних справ Геннадій Герасімов, викликало не тільки зацікавлення у світі, але також здогади та спекуляції. Наради повинні розпочатися вже в п'ятницю, 30-го вересня з участю 300 членів Центрального Комітету і, очевидно Політбюра, яке є найвищим партійним і рівночасно державним керівництвом в комуно-московській імперії.

Кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" в Москві Филип Тавбман здогадливо інформує у числі з 29-го вересня, що поспішне скликання наради можна пояснити трьома, на його думку важливими справами, які вже від довшого часу обговорюються на сторінках совєтських видань, а саме: бажанням приспішити пляни структуральної перебудови цілої системи в СССР, тобто гласність, перебудови економіки та зміни у самій конституції; позбутися опозиції і деяких партійних бюрократів, які стоять на перешкоді до реалізації цих плянів, включно з персональним пересуненням багатьох осіб на високих становищах; захоронити самого „творця" цих змін генерального секретаря ЦК КПСС Міхаїла Ґорбачова позиція якого може бути загроженою у зв'язку із загальними розрухами в багатьох республіках, браком товарів першої потреби, тихим наступом прихильників твердої лінії на політику гласности і зформування консервативної групи внутрі Політбюра і Центральному Комітеті КПСС.

Міністер Е. Шеварднадзе, великий прихильник політики М. Горбачова, перервав своє перебування у Ню Йорку на сесії Генеральної Асамблеї ООН і відлетів до Москви. Г. Герасімов заявив, що нарада буде мати характер попередньої партійної наради в червні, але тільки для членів ЦК КПСС. Заповіджена нарада і непевність у Москві позначились також на деяких політичних і фінансових потягненнях на Заході, хоч у Москві „бизнес" іде нібито нормально. М. Ґорбачов прийняв у середу, 28-го вересня, велику східньонімецьку делеґацію на чолі з першим секретарем компартії Еріхом Гонекером і з приводу великої індустріяльної виставки східньонімецьких виробів.

У політичних колах говориться багато про структуральну перебудову Центрального Комітету, зменшення його числа і компетенцій, заміну деяких членів Політбюра. Навіть Г. Герасімов заявив журналістам у Ню Йорку, що кожне зменшення персоналу, навіть у звичайній компанії, викликає спротив, незадоволення, психологічний злам, „але це є частиною нашого пляну перебудови". Одна третя із 300 членів ЦК КПСС — це керівники республік, регіональні партійні лідери і якщо їх поставити у стан опозиції до Ґорбачова і його плянів, то не тільки гласність і перебудова будуть загрожені, але й сам М. Ґорбачов, кажуть політичні спостерігачі.

Повідомили про банкрутство підприємств в СССР

Москва. — Кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" Билл Келлер повідомив 22-го вересня ц.р., що в Москві опубліковано список 30-ох совєтських підприємств, які перебувають на межі банкрутства.

Серед них є харківський тракторний завод (збудований колись американцями), деревообробні комбінати в Красноярську та Архангельську, металюргійний завод, будівельні заводи, взуттєві підприємства та фабрики для шиття одягу. Список нерентабельних підприємств був складений Промбудбанком та Житлосоцбанком.

Згідно з офіційними даними, одна восьма совєтських підприємств працює з великими втратами, а ще одна восьма ледве зводить кінці з кінцями. Нерентабельні підприємства щорічно коштують державі 18 біл. дол. Офіційні особи почали відверто заявляти про бюджетні дефіцити, котрі загрожують швидким ростом інфляції.

Б. Келлер передбачає, що совєтський уряд готує нову серію законів для реорганізації різних підприємств.

У СВІТІ

АМЕРИКАНСЬКІ І СОВЄТСЬКІ офіційні представники відбули дві зустрічі у Вашінґтоні і Ню Йорку з метою зупинити поширення продажу протилетунських модерних ракет типу „Стінґер" і стратеґічних ракет середнього засягу, якими можна обстрілювати пункти міського типу і більші військові з'єднання з віддалі 300 й більше миль. Такими ракетами зацікавлені країни на Близькому Сході, в першу чергу Іран, Ірак, Савдійська Арабія, Єгипет та інші, а також держави Третього світу. Якщо дійде до порозуміння в цій справі між ЗСА і СССР, то обидві держави припинять експорт всяких ракет до згаданих держав.

АМЕРИКАНЕЦЬ КЛІНТОН САҐҐС виступив у характері свідка на процесі Мохаммеда Алі Гаммаді у Франкфурті, відомого ливанського терориста і захоплювача пасажирського літака американської повітряної лінії ТВА, в 1985 році. Він заявив, що Гаммаді командував захоплювачами, особисто збивав до крови пасажирів, зокрема американців і кричав при тому: „хай свині терплять". Він не міг, однак, сказати чи Гаммаді власноручно застрелив з пістолі моряка-водолаза 23-річного Роберта Стетгема, бо в тому часі він мав зав'язані очі і міг чути тільки поодинокі голоси.

АҐЕНТСТВО АССОШІЄЙТЕД Пресс повідомило з Пекіну, що китайська комуністична партія на своєму пленумі прийняла рішення про сповільнення темпів у перебудові економіки й індустрії з огляду на великі кошти і брак належної технології, яку не дуже радо продають Китаєві З'єднані Стейти Америки, Франції і Великобританія. Як звичайно, західні кореспонденти не отримали запрошення до участи у пленумі, а деяких навіть не повідомили про спеціяльну пресову конференцію, на якій виступали китайські офіційні партійні і урядові речники. На запитання західніх кореспондентів представник ЦК КПК відмовився навіть назвати місцевість, де засідають кількасот членів компартії, спільно із 175-ма членами Центрального Комітету.

ВДОВА КОЛИШНЬОГО ПРЕЗИДЕНТА Чіле, який загинув під час перевороту в 1973 році, Ортінсія Буссі Альєнде, повернулась після 15-річного перебування за кордоном на батьківщину і заявила кореспондентам, що вона не шукатиме помсти над ніким і в її душі немає ненависти до теперішніх керівників Чіле. „Я тільки мрію, щоб в моїй прекрасній країні запанувала повна свобода і демократія, якою повинні користуватися усі народи у світі", — заявила О. Альєнде. Вона однак не заперечила поголосок, що змагатиметься за права людини в Чіле. На летовищі у Сантіяго О. Буссі-Альєнде зустрічали квітами керівники опозиційних партій. Разом з нею до Чіле повернулась її дочка Кармен Пас Альєнде, а друга дочка, Ізабель, повернулась на батьківщину раніше. Прокомуністичний президент Сальвадор Альєнде користувався повною підтримкою комуно-московської імперії, яка мала свої пляни в Чіле.

В АМЕРИЦІ

ВЕЛИКОЮ НЕСПОДІВАНКОЮ було повідомлення речників Пентагону про те, що генера-поручник летунства Джеймс Ейбрамсон зрікся свого посту голови Дослідної програми для розвитку основної бази протиракетної оборони. Побоююся, що з його відходом, при кінці січня 1989 року може заіснувати переломова хвилина у розвитку цілої програми, ціль і ефективність якої згідно з плянами Адміністрації президента Роналда Регена мала б бути продемонстрована в 1990-их роках за ціну 120 біл. дол.

ВИЯВЛЯЄТЬСЯ, ЩО ПІСЛЯ першої полемічної виміни обидвох кандидатів і закидів демократів в сторону Джорджа Буша, що займаючи важливі пости він не зробив жадних заходів, щоб співпрацю з панамським ґенералом Норієгою елімінувати, це не було легкою справою до зреалізовання. Урядові чинники подали до відома, що співпраця ген. Мануеля Антоніо Норієги із ЗСА посилилася в 1970-их роках, і тривала впродовж республіканських і демократичних урядів, бо уважалася в той час корисною для ЗСА.

НАКЛАДЕННЯ ЕКОНОМІЧНИХ санкцій на Ірак за вживання хемічної зброї проти курдських повстанців і цивільного населення стало майже певним, якщо в Палаті Репрезентантів, ідучи слідами Сенату проголосовано ухвалу покарання Іраку. Але поки це стане дійсністю, мусить бути узгіднене між обидвома палатами.

КРАЙОВА РАДА БЕЗПЕКИ транспортування у своєму звіті про причини розбиття літака 1713 повітряної лінії Континентал, що трапилося на міжнародному летовищі Стейпелтон біля Денверу 15-го листопада 1987 року, в якому загинуло 28 осіб, заявила, що причина цієї аварії була в незадовільному відмороженні літака, який простояв 27 хвилин у снігові. Іншою причиною цієї катастрофи був брак досвіду у капітана і його залоги.

ДИРЕКТОР БЮРА перепису населення Джон Кін сказав, що перепис населення ЗСА у 1990 році, який має коштувати 3 біл. дол., може натрапити на труднощі з огляду на великий брак працівників. А додатково його турботою є те, що праця є тимчавова, та ще й до того мало платна бо тільки 5.50 дол. на годину.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Subscription 1 year $40.00 6 months $22.00 3 months $12.00
UNA members 1 year* $15.00 Change of address $1.00 Make check or money order payable to Svoboda
Postmaster: Send address changes to
Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.
Передплата на рік $40.00 на півроку $22.00 на 3 місяці $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно За кожну зміну адреси $1.00
Чеки і money orders виставляти на Svoboda
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Ченстохова

За обширним інформаційно-репортажевим повідомленням ред. Романа С. Голіята з Ченстохови, Польща („Свобода" з 23-го ц.м.) 10-го і 11-го вересня ц.р. відбулося там величаве відзначення Тисячоліття Християнства Руси-України. На запрошення польського примаса, кардинала Юзефа Ґлемпа, прибули до Ченстохови 16 українських владик, між ними Патріярх-Кардинал Іван Любачівський і Архиєпископ Мирослав Марусин з Риму, Митрополити Стефан Сулик з ЗСА і Максим Германюк з Канади, Владика Стемфордсько-Нюйоркської епархії Василь Лостен й інші, з різних країн. Із того обширного повідомлення учасника цих дводенних святкувань у Ченстохові, на Ясній Горі з її чудовим собором — це була насправді прегарна, величава церковно-релігійна маніфестація з участю чотирьох кардинаків сотень єпископів та духовків і монахинь — українців і поляків та коло 70,000 польського люду.

А проте ці два дні у Ченстохові далеко переступили межі хоч як величного церковно-релігійного свята. Це був акт великого політичного значення, що переступило також кордони однієї Польщі. Згаданий вгорі кардинал-примас Юзеф Ґлемп не влаштував цього свята без порозуміння з Папою Іваном Павлом II, польським патріотом, але й прихильником українців, який неоднократно доказував цю прихильність своїм українським словом і письмом. Але влаштування такого могутнього відзначення 1000-ття Християнства Руси-України — це був очевидний виклик на адресу Москви, комунізму та диктаторського володаря Польщі Войцєха Ярузельського. Це була демонстрація проти крадежі Москвою цілого княжого періоду історії України і це була демонстрація проти атеїстичного комунізму, що релігію називає „опіюмом народу". Згідно з формальним компромісом Папи Івана Павла II і генерала Ярузельського, який їздив до Риму, свідомий потуги, якою в Польщі є Католицька Церква, польське духовенство зобов'язане не використовувати церковних проповідниць для боротьби проти існуючого комуністичного режиму. І в отих святкуваннях у Ченстохові не було мови про політику. Але вся та урочистість — це була суто-політична демонстрація з вістрям проти безбожницького марксо-ленінізму та проти офіційного московського становища, що княгиня Ольга і князь Володимир Великий — це були „русскі" володарі, які христили „Росію", котрої тоді ще взагалі не було.

І Ченстохова у днях 10-го і 11-го вересня 1988 року записалась ще другим політичним актом в історії України і Польщі. Рясною кров'ю скроплена та історія, від 1340 року, від походу Казимира, що його історія Польщі назвала „Великим", коли він пішов збройним походом проти „Червенських земель". Ділилась Польща з Московщиною українськими землями і тільки епізодичними світельцями була польсько-українська співпраця в добі українського козацтва і гетьманату. Війна за Львів і 20-літнє панування відродженої Польщі між двома світовими війнами з її безмірно глупою політикою національної асиміляції усіх „національних меншин", що становили близько 40 відсотків населення, з ганебною „пацифікацією", знищенням шкільництва, заведення „нумерус клявзус" в університеті і політехніці у Львові, з колонізацією та всіма шиканами і переслідуваннями, зробили злу кров в обох народах. Під час Другої світової війни обосторонні пристрасті довели до дальших кривавих порахунків. Спроба замирення між УПА і АКА (Армія Крайова) не вдалася. Атмосфера була затруєна минулим. Але каже старолатинська мудрість: „Часи зміняються і ми зміняємось з ними".

Насильне виселення українських лемків з їхніх сел і руйнування тамошніх церков, чудових архітектурних пам'яток було останнім злочином. Зворот по лінії розуму і справедливости розпочався від 1980 року, коли в Польщі постав робітничий рух „Солідарністи", за яким мудро заявилися тамошні українці. Прийшло протверезіння в інтелектуальних колах Польщі (може ще не в усіх) та підпільній літературі. І ось у першій половині вересня 1988 року десятки тисяч поляків виявили у Ченстохові свої симпатії до українців. Змінилася й настанова польського клиру, завжди найбільше нам ворожого.

Ще не закінчився процес перекреслювання минулого і думання про майбутнє. Але у Ченстохові 10-го і 11-го цього місяця зроблено великий крок вперед на цьому розумному шляху, що веде до добра для обох сторін — української і польської.

Роман Кухар.

ЩОБ ЧУЖИНЦІ НЕ ПЛУТАЛИ ХРИЩЕННЯ УКРАЇНИ ІЗ ХРИЩЕННЯМ РОСІЇ

Про устійнення у сучасному світі історичного факту хрищення в 988 році Руси-України, а не Росії, йдеться нам в ім'я універсальної правди та справедливости щодо признання українському народові цієї культурно-цивілізаційної заслуги в ранньому середньовіччі Східньої Европи.

За світову плутанину в назвах Русь-Росія та визнавання за Росією того, на що вона ніяк не заслужила, несе вину становище національного поневолення України Росією та послідовність із того підневільного стану — втрата нашої історичної назви „Русь". Добровільне чи вимушене було зречення нашого славного старого національного імення, не міняє наявности втрати.

Чи можливо українцям зарадити отій плутанині чужих народів у питанні „Русь-Росія" й, таким чином, домогтись світового визнання за Україною історично-культурного спадщинного права ідентичности з матірньою українцям Руссю, це гіпотетична проблема зумовлена політичними реаліями сучасности. В теперішній політичній ситуації очевидно передчасно сподіватись нам позитивного з'ясування у світі цієї невідомої для нього загадки, скомплікованої гулом пропаґанди завойовників і німотою завойовників. Vae victis!

Що ж тоді залишається діяти нашим землякам у краю й на еміграції, щоб історична правда нашого народу не зазнавала постійного знущання через полі-ти ... встрявання узброєної по зуби неправди? Здається, небагато нам тут можна вчинити, а все ж відомо, що й краплина води, постійно падаючи в одне місце на кам'яне дно, залишає по собі вижолобину. Тим то безпристрасне, речеве унагляднювання історичної правди, ведене кожночасно й невтомно з нашого боку, мусить виявляти теж відповідний вплив на формування світової суспільної думки.

По-суті „камінь спотикання" у цьому лябіринті для типового чужинця заключається в невмісному змішуванні неоднорідних назв „Русь" і „Росія", що для чужинців здебільшого тотожні, зокрема в англійській мові „Rus — Russia", чи німецькій, „Rus — Russland". Чи є якась рада на це? А от наш релігійний гимн „Боже великий, єдиний" в сучасному звучанні „Нам Україну храни" раніш ми співали „Русь-Україну храни". Якраз ця форма піддає правильну думку перейняти саме такий вид нашої мовно-національної симбіози і в історичному вжитку ювілею Хрищення Руси-України, що й тепер загально прийнято в нас. Для точнішого визначення політичного поняття „Русь-Україна" варто додавати до обраної двійної назви іменника, прикметника „Київська", себто по-англійськи „Kievan", чи „Kyivan Ruce-Ukraine", або ж у німецькій — „Kiev Rus — Ukraine". В такому розумінні — це державне поняття є тотожним з матірньою українською землею, зате зовсім відмінним від чужого йому поняття „Росії". Важливий складник у цій формі англійською мовою, „Ruce", звуково (фонетично) найбільш відповідає нашій формі „Русь" хоч етимологічно може викликати деякі застереження. Проте назва англійською мовою „Ruce" (у вимові: Русь) має й іншу вигоду — її не змішуватимуть ні звуково, ані писемно з „Руссю — Росією".

І так, в обороні вжитку цієї назви й доказів на хрищення Руси-України в 988 році, а не Росії, висуває один з чисельних авторів на цю тему, Богдан Ф. Корчмарик, у своїй розвідці „Це була Русь-Україна, а не Росія" (український переклад заголовку англомовної брошури „It Was Ruce-Ukraine and not Russia Which Was Christianized in 988", Ukrainian Festival Committee, Baltimore, Md., 1988, p. 16) ось які добре обґрунтовані погляди:

Уже англійський письменник Чосер (коло 1340-1400) користувався зрозумілою в англійській мові того часу формою „Ruce на означення Київської Руси. Тоді це державне поняття ніякою мірою не відносилось до Московського князівства, чи майбутньої Росії. Московське князівство щойно за князя Даниїла (1263-1303), сина Олександра Невського, завело в себе формально християнство. До того часу християнство проникало з київської Руси на землі Новгородщини, Рязанщини, Ростово-Суздальщини, згодом загарбані Москвою, проте не на землі корінної Московщини, що ще й після заведення християнства потапала в поганстві та двоєвір'ї. Ослов'ящений угро-фінський та монголо-татарський конґльомерат склався на етнічне запілля московського народу, а принципом влади московських царів стали не християнські й демократичні засади, а монгольська деспотична тиранія, що збереглась і до нашого часу. Зате про Київську Русь, ще з доби Володимира Великого й Ярослава Мудрого, у відміну від варварської Московщини, поширювалась по Західній Европі слава, як про об'єднану, справедливу, могутню державу глибокорелігійного народу високої культури й цивілізації.

Зі слушними авторовими твердженнями, спертими на дослідах наших і чужих історіографів, усі погоджуємось, вони бо мають вимовність незаперечних історичних фактів. Якраз такими вмотивуваннями й узасадненнями нашої вікопам'ятної ювілейної події можна й користуватись загально в ширенні правди про Тисячоліття Хрищення Київської Руси-України.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Богдан Певний

Сучасне мистецтво України

І.

Під такою назвою відкриється у вівторок 4-го жовтня ц. р., в Нюджерзькому технологічному інституті в Нюарку виставка малярських і графічних творів 13-ох видатних мистців з України. В Нюарку виставка буде відкрита до 12-го жовтня. Від 29-го жовтня до 11-го листопада виставка буде експонуватися в Українському Інституті Америки в Ню Йорку. Виставка організується з відома Об'єднання Мистців Українців в Америці та Спілки художників України у Києві.

Як запевнюють організатори цих виставок, єдиною їх метою є намагання відкрити двері для українського мистецтва у широкий світ, а світу в українське мистецтво, познайомити українську громаду в діяспорі з творчими процесами в мистецтві сучасної України.

Без ніякого перебільшення, можна цілком сміло твердити, що на Заході дуже мало відомо про стан сучасного образотворчого мистецтва на Україні.

До речі — не тільки сучасного!

Тому виставка творів мистців з України, до того виставка без ще недавно обов'язкових політичних концесій, становить собою подію, яку треба тепло вітати.

Як не дивно, але на Заході, не зважаючи на старанно і послідовно плеканого, довготривалого культурного ізолювання України, можна було частіше бачити твори дисидентів і нонконформістів з України, від творів їхніх колеґ, які функціонували у межах дозволеного. Здається, повинно було бути навпаки, бо твори дисидентів і неконформістів здебільша доходили сюди не цілком леґальними дорогами.

Самозрозуміло, у таких обставинах, пріоритет був відданий графіці, просто тому, що її з меншими труднощами можна було перевозити через ревно пильновані кордони. Маленький книжковий знак виріс до монументальних пропорцій. Згадаймо екслібриси шістдесятників — Василя Перевальського, Ліди Перевальської, Миколи Малишка, Ніни Денисової, Миколи Шекери, Миколи Павлусенка, Остапа Оброци, Галини Севрук, Богдана Сороки і Богдана Сойки.

У протиставлені до плеканого державою соціялістичного реалізму, мистецтво перебуваюче поза рамками леґального, а частинно саме тому, здобувало подиву гідну пошану. Це в особливому відноситься до творчости Алли Горської, Опанаса Заливахи, Івана Марчука і Феодосія Гуменюка.

Мистецтво Володимира Макаренка, Віталія Сазонова, Антона Соломухи, Володимира Стрельнікова і цілком недавно Івана Остафійчука, зазнало належного розголосу тільки після того, як мистцям удалося виїхати на Захід.

До подібної аномалії належить репрезентація українського мистецтва на міжнародних виставках. Тут, здебільша, українське мистецтво лишається безіменним, проковтнуте всесоюзним узагальненням. З другої сторони на міжнародні виставки дістаються твори, які потрапили на Захід цілком припадковим збігом обставин. Хоч припадок не виключає вийняткової вартости, він не є її запорукою.

Виставка „Сучасне мистецтво України" складається з творів сучасних мистців з України, привезена за дозволом і згодою офіційних совєтських чинників. Вона — вислід нової внутрішньої і зовнішньої політики совєтського уряду. На ній, всупереч попереднім подібним виставкам, відсутня колись зобов'язуюча пропаґанда. Уже тим самим виставка вийняткова, хоч декому може здаватися, що її якість, кількість, чи спосіб виставлення надто скромні, щоб ними захоплюватися. При чому нам невідомі критерії за якими вибрано експонати, як і невідомі обставини, в яких цей вибір відбувався. Нас запевнили, що експоновані праці репрезентують основні напрями у сучасному українському образотворчому мистецтві. Правда, вони задовільного технічного рівня і у них пробиваються свіжі шукання за новим і особистим способом вислову. На домагання організаторів виставки до основного складу експонатів, підібраних на Україні, додано твори Феодосія Гуменюка та Івана Марчука, ще недавно офіційно небажаних і репресованих мистців.

Немає сумніву, що висловлені тут вагання умотивовані нашим вузьким знанням глибини і ширини стану образотворчого мистецтва на Україні, виною чого є обмежений обмін інформативними матеріялами, совєтська партійно-урядова мистецька монополія та, треба признатися, закостенілість наших власних поглядів.

Закінчення буде.

Володимир Барагура

ҐОРБАЧОВ ПРО „ЧОРНІ ДІЛА" КРЕМЛЯ Й ПРО „БІЛІ ПЛЯМИ"

Коли в липні ц.р. Ґорбачов відвідав Польщу, група польської молоді, повіваючи національним прапором із даху автобуса, гукала: „Катинь — це символ жорстокости! Це „біла пляма", яка невпинно кривавить. Польське суспільство домагається її вияснення!"

Ґорбачов стримався від негайного коментаря в цій справі, поки комісія істориків складе свій звіт. Він сказав: „Правда і справедливість проявляються пізно, але кінець кінцем таки мусять прийти!"

Консеквентно правда мусить виявитися й справедливість мусить наступити й щодо „білих плям" у подіях України, не лише за часів панування СССР, але й від часу Переяславської угоди.

Українське суспільство домагається вияснення питання штучного голоду в Україні, до якого большевики нерадо частинно признаються, питання Вінниці, питання вимордування органами НКВД українських політичних в'язнів ще до приходу німців до Львова, а не, як совєтська пропаґанда й її західні підголоски твердять, буцімто цими жертвами були жиди й польська інтелігенція, яку вимордували українські СС, яких ще тоді не була, чи похідні групи „Нахтіґаль" і „Роляндˮ, які прибули до Львова щойно після зайняття міста німцями.

Правда, може й запізно, вирине наверх і справа несправедливого правосуддя І. Дем'янюка, невинної жертви зсинхронізованої співпраці КҐБ й Ізраїля. Оборона оскарженого без переконливих доказів вважається проявом антисемітизму, але присуд смерти за недоказані понад всякий сумнів „воєнні злочини" не вважається українофобством.

Правда вирине, як олива наверх, і в раніших злочинах російських окупантів України, а саме в погромах жидів російсько-царською жандармерією, за які обвинувачується не справжніх злочинців, але цілий український нарід, бо ці погроми відбувалися на території України, де були великі скупчення жидівського населення, якому було заборонено поселюватися на етнографічно російських землях. Але українці не були панами своєї землі і не мали права робити погромів за допомогою царської жандармерії. Погроми відбувалися з наказу царського уряду, а погромники були для маскування вдягнені в козацькі одяги і шапки, щоб робити враження, буцімто українці громлять жидів.

Вийде наверх і леґенда про „петлюрівські погроми" жидів, про вбивство Петлюри, Коновальця й інших борців за волю України, мученича смерть композитора Івасюка.

Вийде наверх і правда про буцімто „добровільний" перехід Української Католицької Церкви до православія, хоч це „воз'єднання" було насильницьким актом, підтриманим брехнею й підступом.

Тепер совєтська влада періоду гласности знайшла „жертовного козла" в особі Сталіна й усю вину спихає на нього так, начебто інші совєтські диктатори не були причасні до доконаних на протязі існування СССР від Леніна до сьогодні злочинах проти людства, „чорні діла" яких лягли „білими плямами" на сторінках історії України, писаної під диктатом цензури. Сюди треба врахувати й раніші злодіяння Росії супроти України від Переяславської умови.

В книгах історії підросійської України більше „білих плям", ніж записаних і задрукованих сторінок. І треба буде довгого часу і багато зусиль, щоб вийшли наверх „чорні діла" Кремля й щоб щезли „білі плями" насилля, а на їх місце появилися сторінки, записані словами правди й справедливости.

Тоді здійсняться віщі слова Т. Шевченка, що не стане „ні врага, ні супостата, а буде син і буде мати і буде правда на землі".

Василь Витвицький

МУЗИКА І ПЕРЕБУДОВА

У з'язку з розмовами про перебудову на різних площинах культурно-громадського життя в Україні варто приглянутись тому, що діється на полі музичної культури. Зразу треба сказати, що на цьому полі є чимало справ, які слід було б ґрунтовно „перебудувати". Почати б хоч би від київського журналу „Музика". Цей єдиний на всю Україну музичний журнал появляється раз на два місяці. Така періодичність для музичного журналу ніяк не годиться, тож зміна появи „Музики" з двомісячної на щомісячну є просто конечністю. 9,000 читачів журналу напевно зустріли б цю зміну з полегшою.

Дуже важливою і суттєвою справою є проблема нерівного і тенденційного трактування музичних культур російської і української. Коли мова про давних діячів першої, то вони завжди „російські", нерідко „визначні". Про українських музик з доби XУ — XУIII століть пишеться здебільшого, що вони — „вітчизняні". Знову же у підході до тем зв'язаних з новітньою російською музикою панівний тон оглядів і статтей історично-звеличальний. Там часом, коли мова про українську музику тематика статтей надто часто обертається в колі досягнень побутово-самодіяльних. У „Музиці" (число 2 за 1988 рік) є велика світлина з парадно обставленої вистави балету С. Прокофєва „Війна і мир". В тому ж числі на іншому місці бачимо, як баба Палажка вириває кошика з рук баби Параски. Це сцена з оперети „Жіночі пристрасті" В. Філіпенка. Подібних спроб вульґаризації різних виявів української культури, а зокрема музики, було і досі є аж надто багато.

Одне з дошкульних і гостро актуальних питань стосується закордонної музичної репрезентації. Загальні, всесоюзні музичні ансамблі й мистці з правила виїздять у світ з російськими програмами. Щобільше, навіть українські мистці під час своїх закордонних виступів сторонять від української музики. За прикладом не треба далеко шукати. Оце недавно виступав в Америці київський струнний квартет ім. Леонтовича. Складений з молодих музик цей ансамбль має славу одного з кращих пропаґандистів української музики. Тим часом під час одного з своїх перших виступів на американському терені ансамбль виконав три квартети, твори Гайдна, Барбера і Чайковського. „Ви з України?" — могли б з повним правом спитати слухачі — „А де ж ваша українська музика?"

Можуть бути дві причини такого ставлення: або за останніх 70 років розвитку музики в Україні не постав ані один струнний квартет гідний презентації у світі, або такі твори є, але ансамбль ім. Леонтовича не має дозволу виконувати їх поза межами України. Ні одне, ні друге доброго світла на стан музичної справи в Україні не кидає.

Правда, у згаданому випадку є ще другий бік медалі. На вибір програми концерту київського ансамблю могли мати вплив смаки і бажання американського імпресаріо. А ми знаємо з гіркого досвіду, що українській музиці продістатися в програми американських симфонічних і камерних концертів то так, як тому верблюдові пройти крізь вухо голки. Все таки, не зважаючи на це, мистці з України не повинні резиґнувати з того, що є їхнім першим обов'язком і привілеєм.

Проте було б короткозорістю не доглянути деяких корисних змін, які останніми роками зайшли в музичному житті України. Для прикладу взяти б трактування музичного аванґарду, який дав про себе знати на початку 1960 років. Раніше в оцінці цього руху черґувалися два підходи: суцільне промовчування, або крайньо неґативна критика. Інакше сьогодні. „Музика" за березень-квітень 1988 року принесла на першому місці велику статтю п. з. „Повернути втрачене". Автор Я. Гордійчук пише про республіканський огляд творчости молодих композиторів, що відбувся в Донецьку при кінці 1987 року. У статті приведено довгий ряд голосів про перестарілу композиторську освіту, про розрив з традицією, про те, як сьогочасні композитори бояться простоти і штучно ускладнюють свою музичну мову. Окреме болюче питання слухацької авдиторії. Чому концерти аванґардної музики не притягають широких кіл слухачів? Це і тому подібні питання заторкнені у статті поважно, об'єктивно і без давніше вживаного словника.

Як не дивно, а в київській „Музиці" одні з одними черґуються сторінки присвячені таким діяметрально різним царинам, як органна музика і — рок. Популярність обидвох останнім часом зростає і редакції „Музики" приходиться звертати на них особливу увагу. Згадати б, що органною музикою зацікавилися в країні не тільки виконавці і слухачі, а й композитори.

Знову ж рок-музика займає в журналі цілі сторінки, а її представникові дозволено сказати досить відверто:

„Адже сьогодні перебудовується суспільна свідомість, очищаючись від закостенілої брехні і напівправди часів застою, заново навчаючись розуміти себе і час". „Рок — мистецтво чесних особистостей". („Музика", 1988, ч. 1).

На думку автора статті „рок" це не жанр і не стиль, а спосіб мислення, а для багатьох — спосіб життя. Цей же автор переконаний, що у зв'язку з перебудовою в країні рок досягне ще більших успіхів. Згадати б, що крім професійних існують у Совєтському Союзі аматорські „рок"-ансамблі, число яких доходить до 500.

Інша не менш цікава тема — це відношення сьогочасних українських музик до фолкльору. На думку передових композиторів, таких, як Людмила Дичко, Євген Станкович та інші фолкльор — це один із шляхів до власного композиторського світу. При цьому цікаво ствердити, що не один з-поміж сьогочасних композиторів знаходить надхнення в народній музиці Гуцульщини.

У зв'язку з 250-літтям заснування музичної школи в колишній гетьманській столиці Глухові, появилися в „Музиці" (1988, ч. 3) дві статті. У першій подано доволі докладно історію заснованої 1738 року школи, з якою зв'язані такі постаті дивноминулого, як Максим Березовський, Дмитро Бортнянський, Григорій Сковорода, гетьман Кирило Розумовський та багато інших. Друга стаття дає образ сьогоднішнього Глухова, в цілому образ непривабливий. У місті чимало шкіл різного типу, але — ні одної української. З сумом пише автор, як шукав він слідів давньої гетьманської слави: „Ніде нічого, що б засвідчувало, що перебуваєш в українському місті, колишньому осередку національної культури".

У рубриці „Музичний календар" появляються в „Музиці" короткі згадки з відзначенням ювілейних дат визначних музичних діячів. В останніх числах згадані: Семен Гулак-Артемовський, Василь Барвінський, Микола Вілінський, Павло Кармалюк, Лариса Руденко та інші. Коли мова про В. Барвінського, одного з головних будівничих української музичної культури XX-го сторіччя, то ця коротка згадка ніяк не вичерпує того, що слід було б сказати про нього при нагоді 100-ліття з дня його народження.

Цікавішими, ніж це було до цього часу, стали новини з музичного життя. Читачам цікаво було довідатися, що оперний театр у Мінську виставив балет оснований на музиці Карла Орфа „Карміна Бурана". У київській „Музиці" можна було вичитати, що земляки італійського композитора А. Саліері протестували проти несправедливого образу їхнього краяна у відомому фільмі „Амадеус". (До речі: протестувати варто було б не тільки в обороні Саліері, але й самого В.А. Моцарта. У згаданому фільмі бачимо парубчака, який безнастанно голосно регочеться, чи є з чого, чи нема. Цей парубчак у ніякому разі не міг би бути творцем тих симфоній, що їх написав В. А. Моцарт, ані сонат, ні опер.)

На окрему згадку заслуговує відгомін з концерту сьогочасних українських композиторів, що відбувся весною ц.р. в Ню Йорку у виконанні ансамблю „Континуум". З цього концерту „Музика" вмістила в перекладі майже цілу рецензію, яка появилася була в газеті „Ню Йорк Таймс". Якщо це знак, що читачі „Музики" й надалі отримуватимуть інформації про важливі музичні події за океаном, то це буде замітний і цінний здобуток теперішньої перебудови. Читачів журналу напевно цікавили б такі події з американсько-канадського терену, як хорово-оркестровий концерт у Ню Йорку, в програмі якого виконано повністю кантату-симфонію „Кавказ", слова Т.

(Закінчення на стор. 4)

ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРИСТИЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ: НАША ПРИСУТНІСТЬ У ВАШІНҐТОНІ 7-9-го ЖОВТНЯ Ц. Р. — ОБОВ'ЯЗКОВА!

Зустріч з гістьми з України з нагоди конференції УЗХ і з'їзду ОДВУ

День Праці на Оселі ім. О. Ольжича цього року був збагачений враженнями від зустрічі з діячами Руху Опору в Україні, що прибули на Оселю в днях 3 і 4-го вересня на запрошення Українського Золотого Хреста, що проводив у тих днях свою Конференцію, а рівночасно відзначав 20-ліття Комісії Оборони і Допомоги.

Рівночасно відбувався XXXIX З'їзд ОДВУ, Організації Державного Відродження України.

Деякі святкові моменти проводили спільними зусиллями. Тоді, коли субота 3-го вересня, проходила окремо у паралельних нарадах обох організацій, то неділя мала дійсно святковий характер, не зважаючи на зливний дощ того дня. Служба Божа була відправлена перед устаткованим вівтарем у великій залі Оселі; відправляв о. крилошанин Левицький; там же відправлено соборну панахиду за спокій душі сл.п. полк. Євгена Коновальця у 50-ліття його смерти; відправляли спільно о. Левицький від Української Католицької Церкви і о. Врублевський від Української Православної Церкви, при гарному співі хору з Аллентавн.

Заля була наповнена вірними обох віровизнань, а спереду сиділи наші дисиденти — дорогі всім нам гості з України.

В програмі ОДВУ було урочисти відзначення 50-ої річниці смерти полк. Є. Коновальця, після церковних відправ.

В зв'язку з прибуттям запрошених дисидентів, вирішено привітати їх перед входом на залю, де мала відбутися коротка Академія. Коли заля була наповнена учасниками, провідники Організацій вийшли зустріти наших гостей традиційним хлібом і сіллю. Зустрічали їх: почесна голова УЗХ і голова СФУЖО д-р Марія Квітковська, голова УЗХ Наталія Іванів, голова ОДВУ д-р Михайло Пап, голова КОД Павлина Різник і голова ІСНО Павло Дорожинський. Присутні проспівали „Многая Літа", і наші гості увійшли під оплески на залю й зайняли передні місця.

Після цієї церемонії привітання представлено проф. д-ра Михайла Папа, голову ОДВУ, дослідника і педагога, й голову Української Американської Асоціяції Університетських Професорів — як прелеґента.

Як історик, д-р М. Пап представив ролю сл.п. полк. Євгена Коновальця у Визвольній боротьбі українського народу, а згодом як ініціятора і провідника УВО і ОУН та всього українського Націоналістичного Руху аж до його трагічної смерти з руки комуністичної Москви.

Після промови виступила з рецитацією поеми про полк. Є. Коновальця діячка УЗХ акторка Володимира Кавка, яка виконала поему з глибоким артизмом і емоційною наснагою.

Тому що припало саме на цей рік 20-ліття Комітету Оборони і Допомоги при УЗХ, вирішено пов'язати це відзначення з Академією в честь полк. Є. Коновальця, тому що саме він був натхненником і ініціятором обох організацій — Організації Державного Відродження України (ОДВУ) і Українського Золотого Хреста (УЗХ), створеного ради допомоги борцям за волю України та переслідуваним за українські ідеали.

КОД був створений при УЗХ тоді, коли допомога дисидентам і родинам репресованих в Україні стала дуже актуальною. Саме КОД ставав нерез у пригоді впродовж останніх 20-ти років потребуючим цієї допомоги.

Слово про КОД мала його голова Павлина Різник, ініціяторка і основниця КОД, давня діячка — піонерка УЗХ, яка з'ясувала цю справу і вказала на конкретні приклади, як спровадження надужого Марка Рубана на лікування в супроводі його матері і допомоги йому.

Після цього В. Кавка прочитала з великим чуттям і майстерністю поему Миколи Карпенка „Все з'ясується, діти..."" (Пам'яті батька, посмертно регабілітованого).

Після того голова УЗХ Наталія Іванів вручила відзначення діячкам КОД'у — Павлині Різник, Раїсі Куделі і Лідії Балендюк. Програмою провадила д-р Наталія Пазуняк, що відповідно пов'язувала окремі її точки. Після цього Н. Пазуняк представила усіх присутніх дисидентів.

Д-р Ніна Строката-Караванська, колишній політичний в'язень, а тепер борець за звільнення переслідуваних українських жінок і в'язнів сумління. Тож і її щиро привітали. Була вона на Оселі ім. О. Ольжича вперше.

Привітали ми Стефанію Гулик-Гнатенко з сином Назаром, музеознавця, визначного оборонця українських культурних цінностей, загрожених режимом в Україні, прицівника музеїв і бібліотек у Львові, вдову по Валентинові Гнатенкові, визначному маляреві й артистові — реставраторові інтер'єрів церков в Україні, що передчасно помер, позбавлений потрібного лікування в тій страшній совєтській системі, де раніше так само помер Василь Симоненко і інші.

Наступним представлено мистця Петра Рубана, інтарсиста — різьбаря в дереві, артиста з Божої ласки, що гідно вистояв в неволі, не просив помилування у ворога.

Останнім представлено молодого лікаря, д-ра Андрія Сверстюка, що приїхав до хворої доні Ганнусі, сам недужий.

Щиро оплески присутніх супроводили представлення кожного із наших гостей.

До зібраних промовив Петро Рубан — коротко, але щиро й змістовно звернувся він до своїх земляків із словами вдячности за старання про його сина Марка і про нього.

Цим закінчено це святкове пополудня.

Треба ствердити з вдячністю, що усі мистецькі декорації на Конференцію УЗХ і на З'їзд ОДВУ виконав мистець Микола Кавка.

Ще під час полуденка промовила до присутніх д-р Ніна Строката-Караванська і назвала цей живий момент співпраці наших організацій з Рідним Краєм „зоряним часом".

Мала коротке слово Стефанія Гнатенко, яка говорила про проблеми загроженої рідної культури в Україні.

Відчувалося, що присутнім не хочеться розставатись з нашими гістьми з України.

Ввечері під час святкового обіду з нагоди 1000-ліття Хрищення Київської Руси-України доповідь про цю подію мала д-р Н. Пазуняк, що розглянула цю тему в двох аспектах — історичному і духовому, наголошуючи важливість ролі Київської школи часів X-XIII ст.

Цією святковою трапезою провадив д-р М. Пап, новообраний на З'їзді ОДВУ голова цієї Організації.

Можна ствердити, що все це — була унікальна зустріч з сучасною Україною, що бореться за свої національні права.

Т. Дніпровська

На спомин ієромонаха М. Войнара, ЧСВВ

Св. п. о. ієромонах Мелетій М. Войнар

У п'ятницю ранком, 22-го липня ц.р., відійшов від нас до кращого життя у вічності заслужений ієромонах Мелетій М. Войнар, ЧСВВ. Відійшов на 77-му році трудолюбивого життя, на 59-му році монашого подвигу і на 50 році священнослужіння, покріплений на дорогу св. Тайнами. В його особі Василіянський Чин утратив ревного і повного посвяти ієромонаха, а українська наука — визначного дослідника і знавця канонічного права.

Ієромонах Мелетій Михайло Войнар, ЧСВВ, народився 15-го жовтня 1911 року в селі Босько, повіт Сянік, серед мальовничої нашої Лемківщини. Він був найстаршим сином Миколи й Катерини з дому Каршень. По закінченні п'ятої кляси народної школи в Боську він записався до державної гімназії у Сяноці. Але вже по році перейшов до Інституту св. Йосафата при Василіянському монастирі в Бучачі. По закінченні п'ятої гімназійної кляси в Бучачі, вліті 1929 року вступив до ОО. Василіян. Відбувши новіціятський вишкіл монашого подвигу у Крехові, він 7-го квітня 1931 року прийняв схиму Малого Ангельського Образу (тимчасові обіти), а 12-го лютого 1935 року зложив довічні обіти, тобто схиму Великого Ангельського Образу в Добромилі, де він саме кінчав свої філософічні студії. Богословські студії опісля закінчив у Лаврові 1939 року. На священика був висвячений уже на третьому році богословія у Василіянській церкві „на Засянні" в Перемишлі 16-го жовтня 1938 року.

Восени 1939 року багатонадійний ієромонах Мелетій виїхав на студії канонічного права до Григоріянського університету в Римі, закінчивши їх докторатом 1947 року. В міжчасі він ще здобув у тому ж університеті ступінь магістра Богословія (1945 р.), поглиблював свої канонічні студії у свящ. Римській Роті та перейшов дворічний курс східнього канонічного права у Папському Східньому Інституті.

1947 року о. Войнар приїхав до Америки, щоб стати професором морального богословія і канонічного права при Василіянській Семінарії у Ґленкові, Лонг Айленд. Тут викладав також етику. Крім того він був зайнятий ще й душпастирською працею. Та вже 1953 року його покликали до Риму на віцеректора Української Папської Семінарії св. Йосафата. Коли ж о. Діонисій Головецький, ЧСВВ (1885-1961), який займав катедру східнього канонічного права у Католицькому університеті у Вашінгтоні, подався на пенсію, то його місце 1955 року перебрав о. Мелетій М. Войнар. У Католицькому університеті у Вашінгтоні о. Войнар викладав аж до 1974 року, коли відійшов на заслужений відпочинок до монастиря у Ґленкові. Але й там він не відпочивав, тільки далі науково трудився і викладав деякі предмети на новіціяті і схоластикаті, виховуючи Василіянську молодь.

Як випробуваний знавець канонічного права, о. Войнар займав також важливі пости при редакціях того ж права, а саме: був членом Комісії для примінення Конституції Чину св. Василія Великого до нового східнього канонічного права; консультором Папської Комісії для Східніх Церков у приготуванні II Ватиканського собору; виступав як знавець східнього канонічного права під час II Ватиканського собору; був консультором Папської Комісії для ревізії латинського кодексу канонічного права аж до самої смерти. В українському науковому світі він був дійсним членом Наукового Т-ва ім. Шевченка, Української Вільної Академії Наук й Українського Історичного Т-ва.

Проф. Войнар визначався також як кропіткий дослідник, плідний науковий автор і переконливий публіцист. Його основні наукові праці, оперті на архівальних матеріялах, появилися друком на латинській мові.

Тут не місце вичисляти всі його численні наукові розвідки й доповіді, поміщені в різних українських й англомовних наукових журналах, як „Записки ЧСВВ", „Богословія", „Український Історик", The Jurist" тощо. Теж цінні його гасла-статті про українські монаші Чини й Згромадження в англомовній „Католицькій Енциклопедії" („New Catholic Encyclopedia", Washington, DC).

З популярних публікацій о. Войнара треба згадати хоч би три книжечки-брошурки „Слово доброго пастиря", що їх видавали ОО. Василіяни в Ню Йорку. І так, о. Войнар написав: „Василіяни в українському народі" (1950), „За святість подружжя" (1951) і „Що нас роз'єднує?" (1952).

Отця д-ра Войнара часто запрошували українські наукові й культурні організації з історичними доповідями, які він дуже старанно опрацьовував. Востаннє він узяв участь в науковому конгресі 1000-ліття Хрищення Руси-України у системі СКВУ, що відбувся в Мюнхені (28-го квітня – 2-го травня ц.р.). Хоч він уже почувався дуже ослабленим з напруженням усіх сил ще зачитав на конгресі лебедину свою доповідь на тему: „Право Київської Церкви за св. Володимира Великого. Джерела і збірники".

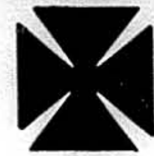
По повороті з Німеччини його негайно завезли до Ґленківської лікарні, де лікарі відкрили в нього застарілого вже пістряка печінки, який вже встиг поширитися на весь його організам. Не було рятунку. Кінець скорим темпом наближався. Здавшись вповні на волю Господа Бога, він з великою побожністю прийняв Маслосвяття і св. Напуття. І так спокійно заснув у Бозі над ранком 22-го липня ц.р., не доживши до свого 50-ліття священства, яке плянував відзначити в жовтні.

Похоронні відправи відбулися у Воздвиженській церкві в Асторії увечорі 25-го липня, а наступного дня Владика Василь Лостен зі Стемфорду в сослуженні Владики Єфрема Кривого з Бразилії, о. протоігумена Юліяна Катрія, ЧСВВ, й інших співбратів-ієромонахів відправили заупокійну Св. Літургію, а о. протоігумен виголосив похвальне слово. Покійного попрощав ще й Владика Єфрем, який з монашою братією випровадив тіло покійного на епархіяльний цвинтар Святого Духа у Гемптонбурзі, Н. Й., де й запечатав його гріб „до другого приходу Христа".

о. А. Пекар, ЧСВВ

ЧЛЕН ПОЛІТБЮРА югославської комуністичної партії Франц Сетінс зрезигнував із свого посту, протестуючи проти подій в Косові і Войоводіннї, інспірованих сербськими націоналістами. У листі до ЦК КПЮ Сетінс критикує „сербський націоналізм" і нездібність компартії зупинити його діяльність та „провокативну активність". Політичні спостерігачі думають, що у висліді цього міжетнічного конфлікту наступлять ще інші резиґнації. Керівництво компартією у поспіху скликає на листопад спеціяльні наради членів Центрального Комітету для обговорення цієї й інших проблем.

ПРЕДСТАВНИКИ ПІВДЕННОКОРЕЙСЬКОГО уряду висловили своє незадоволення, що американські телевізійні передачі з Кореї дуже часто концентруються не на позитивах і досягненнях корейського народу після війни, а на „темних сторінках" життя, представляючи Корею у поганому світлі. „Ми свідомі цього, що у нас ще не всі проблеми розв'язані, так як вони не розв'язані в багатьох інших країнах світу, включно з Америкою, але у нас чимало досягнень новобудов, модерні залізничні і автомобільні шляхи, летовища, фабрики, університети тощо, яких чомусь телевізійні компанії ЗСА оминають, а а воліють показувати своїм глядачам, групки лівих радикалів, які обкидають поліцію запальними бомбами, найбідніші квартали Сеулю й інших міст, брудних опущених дітей, стариків, які тягнуть возики та інші негативні речі", заявив представник міністерства зв'язку й інформації. Телестанція Ен-Бі-Сі, яка має виключне право передавати безпосередньо інформації з літніх Олімпійських Ігрищ, ще не зайняла до цих закидів свого становища.

З болем в серці повідомляємо українську громаду, що 12-го вересня 1988 р. упокоївся

бл. п. сотник Армії УНР, маестро

Володимир Мошинський

Залишив у смутку:
доньки — НАТАЛІЮ (ФЕДИНСЬКУ) І ОКСАНУ
сина — ЮРІЯ
внуків — ХРИСТЮ І ЮРІЯ
зятя — ЕРИКА
правнуків — МАРКА, ЮРІЯ, АНДРІЯНУ

Замість квітів на нев'янучий вінок просимо складати датки на видання книжки „Бабині Яри України". Чеки або поштові перекази слати на:
Babyni Yary of Ukraine Publishing Found
G. Moshinsky
2111 East Dartmouth Ave., Denver, CO. 80210

У Зоряне Царство Духа Предків Рідних
19-го липня 10.988 року Дажбожого відійшов визначний віруючий РУНВіри (Рідної Української Національної Віри) утвердженої в науці Учителя Пророка Лева Силенка

СТЕПАН ЮРЧЕНКО

народжений 15-го грудня 10.898 р. Д. на Полтавщині, довгі роки перебував в концтаборах Сибіру.
Похований за обрядом РУНВіри в Сяорпі (Святині Орійської Пам'яти) біля Святині Матері України на Оріяні, Спрінґ Ґлен, Ню Йорк.

О, Великий Дажбоже, зорею
Шлях сія до Небесних Осель.
Поєднай мирну душу з душею
Тата Оря і Матері Лель.

Вічна пам'ять про душу спочилу,
Пам'ять світла, як сонце, свята.
Уквітчаєм любов'ю могилу
На безсмертя — на вічні літа!

Поєднай мирну душу із світом
Рідних Весен, Ланів і Дніпра,
Щоб жила вона промінем-квітом
У Безсмертній Святині Добра.

О, Великий Дажбоже, ми знаєм
Твій Закон — Твоє вічне Буття,
Що померши, в Тобі воскресаєм
Неповторністю душ і життя.

Правління Станиці ім. Т. Шевченка
(ОСІДУ РУНВіри)
Ню Йорк, Н. Й.

Музика...

(Закінчення зі стор. 2)

Шевченка, музика С. Людкевича. Одною з подій подібного маштабу був цьогорічний концерт української музики з прем'єрою ораторії „Неофіти", слова Т. Шевченка, музики Мар'яна Кузана.

Інформувати варто було б про такі замітні події, як концерти фортепіянової і камерної музики Василя Барвінського з нагоди 100-річчя з дня його народження, авторський концерт Валентина Сильвестрова, успішні виступи наших солістів, особливо піяністів. Варта уваги жива діяльність тутешніх хорів, а зокрема сміливий — як на еміґрантські обставини — почин наспівання на платівках повного циклу концертів Дмитра Бортнянського, плян частинно уже здійснений.

Заторкнені тут різні аспекти музичного життя на рідних землях. Вони, зрештою, ніяк не вичерпують повністю тих проблем, які десятиліттями чекають справжньої і ґрунтовної перебудови. Тільки майбутнє покаже, що з цього вдасться увести в життя.

ІВАН ДЕМ'ЯНЮК ВИСЛОВЛЮЄТЬСЯ:

"ВИ ЗАСУДИЛИ...ЛЮДИНУ ЯКА Є ЗОВСІМ НЕВИННА; НЕВИННА ОСОБА."

"Я НЕ Є 'ІВАН ГРОЗНИЙ' І НАЙСПРАВЕДЛИВІШИЙ СВІДОК Є САМ БОГ, ЯКИЙ ЗНАЄ ЩО Я НЕВИННИЙ."

"МЕНІ ЦЕ НЕНАЛЕЖИТЬСЯ. Я НЕВИННИЙ, НЕВИННИЙ, НЕВИННИЙ — І БОГ Є МЕНІ СВІДКОМ."

ТОМУ ЗВЕРТАЄМОСЯ З ПРОХАННЯМ: ДОПОМОЖІТЬ ЗАХИСТИТИ НЕВИННУ УКРАЇНСЬКУ ЛЮДИНУ СВОЇМИ МОЛИТВАМИ ТА ФІНАНСОВИМИ ПОЖЕРТВАМИ — ПОДАЙМО БРАТНЮ РУКУ КОНЕЧНОЇ ДОПОМОГИ!...

СВОЇ ПОЖЕРТВИ ПРОСИМО СЛАТИ НА АДРЕСУ:

THE JOHN DEMJANJUK DEFENSE FUND
P. O. BOX 92819
CLEVELAND, OHIO 44192

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УСВТ „Ч. Січ" — Принстон СК — 1:1

У других з черги футбольних змаганнях за першенство 1-ої дивізії Ґарден Стейт Ліґи, що відбулися на виїзді в Принстоні 25-го вересня ц.р., „Ч. Січ" закінчила ремісовим вислідом 1:1. До перерви господарі здобули ведення 1:0, використавши щілину в солідній лінії оборони „Ч. Січі".

Після перерви „Січовики" провели серію продуманих контратак, одну з яких врешті Торій закінчив голем, яким і вирівняв вислід 1:1.

Склад „Ч. Січі" в цих змаганнях: Хамуляк, Д. Брінза, Ромійо, Куцина, Дворський, Науменко, Р. Брінза, А. Бакун, Джордан, д-р В. Бакун, Торій. Провідник і тренер Маріян Хамуляк.

Нові перемоги тенісистів „Ч. Січі"

У чергових змаганнях за чемпіонати середніх і вищих шкіл Ню Джерзі знову добилися перемог чолові тенісисти „Ч. Січі", чемпіони УСЦАК.

19-го вересня ц.р. Роксана Матківська, чемпіонка жіночої групи УСЦАК, перемогла за першенство середніх шкіл Ню Джерзі — Венді Ґелчіон з м. Монтвіл вислідом — 6:1, 6:0.

22-го вересня ц.р. Роксана елімінувала Дарлін Джуліяно з Белвіл 6:0, 6:1.

Ерик Матківський, чемпіон групи чоловіків Української Спортової Олімпіяди і УСЦАК за чемпіонат коледжового тенісу в поодиноких змаганнях переміг Роба Станга (університет Ст. Джанс) вислідом 6:1, 6:3. У провідній грі з партнером Джаном Стефеном Ерик вийшов переможцем з Крисом Бофом і Джорджом Мотусом вислідом 1:6, 6:4, 6:4. Тенісовий сезон продовжується.

(от)

УСК Ню Йорк — Мангатан Кікерс — 0:6

Невдало започаткувала сезон І-ша дружина УСК-у, яка в цьому році виступає в ІІІ-ій дивізії Космополітальної Ліґи Ню Йорку. У своїх перших змаганнях, що відбулися в неділю, 25-го вересня ц.р., наша дружина показала замітну технічну гру, одначе їй бракувало динамічности, яку в свою чергу показали суперники.

Саме завдяки надзвичайній швидкості мангатанці кожночасно ламали усі гарні на око технічні акції нашої дружини, а їх напасники усі свої контратаки закінчували цільними стрілами в напрямі воріт УСК-у, шість з яких вирішили долю цих змагань.

Резерва УСК-у програла з резервою Мангатан Кікерс вислідом 2:5. Ґолі для УСК-у здобули Ґевара і Саліна.

С. К.

Українські футбольні тренери заслужили признання

Почитний американський щоденник „Стар Леджер" з 23-го вересня ц.р. помістив на своїх спортових сторінках довші рецензії власних спортових колюмністів, які саме відзначили надзвичайні осяги футбольних дружин середньої і високих шкіл в Ню Джерзі, тренерами в яких є українці, вихованці і члени УСВТ „Ч. Січ": Євген Чижович, Анатолій Охрименко, Ігор Костецький і Ігор Чупенко.

Колюмніст Рон Джандоні в рецензії під наголовком „Галентед Коламбія ґейнс №1 ренкінґ ін сакер" подав докладні факти із організаційно-тренерської праці Євгена Чижовича в середній школі Коламбія, Мейплвуд, футбольна дружина якої тепер є серед 20-ох інших, займає перше місце. Доцьогочасний рекорд футбольної дружини Коламбія під проводом Чижовича — 362-79-39.

В іншому місці газети колюмніст Ед Бармакіян обширно розказує про цьогорічні надзвичайні успіхи футбольної дружини Кейн Коледжу в Юніон, Н. Дж., яка досі не зазнала поразки. Тренером тієї дружини вже кілька років є Анатолій Охрименко. В секції вислідів змагань коледжових дружин є подані теж перемоги дружин Ню Джерзького Технічного Коледжу (тренер Ігор Костецький) і Ферлі Дікінсон університету в Тінек (співтренер Ігор Чупенко).

Усі згадані наші фахівці — це члени або вихованці УСВТ „Ч. Січ": Євген Чижович, колишній тренер професійної дружини „Ч. Січі" і дружини, що в цьому році здобула золоту медалю на Українській Олімпіяді, він теж є діючим другим заступником голови УСВТ „Ч. Січ". Анатолій Охрименко від юнацького віку виступав у дружинах „Ч. Січі", пізніше аж до часу переходу на працю Кейн Коледжу був провідником-тренером нашої дружини. Ігор Костецький — вихованець ланки і Спортової Школи „Ч. Січі", кол. змагун І-ої дружини, нині є теж тренером жіночої відбиванкової дружини „Ч. Січі". Його асистентами тренера в НДЖІТ є Маріян Хамуляк (провідник тренер І-ої дружини „Ч. Січі" і її воротар, як теж Андрій Бакун, чоловий змагун-капітан тієї дружини).

Ігор Чупенко, кол. тренер Дніпропетровського „Дніпра" в Україні, пізніше УСК-у (Н. Й.) і УСВТ „Ч. Січ", довголітній гол. інструктор і технічний директор Спортової Школи УСВТ „Ч. Січ". При розмовах з американськими колюмністами усі згадані й не згадані наші тренери повинні з гордістю відзначати своє українське походження та свою приналежність до активних українських спортових осередків, подібно як це роблять тренери жидівського, німецького, бразилійського і інших етнічних походжень. Усі ми зобов'язані розповідати про наш значний вклад у розвиток тієї ділянки спорту в ЗСА, заки його не присвоїть собі якась „братня" етнічна група.

(от)

В. Іванчук виграв міжнародний шаховий турнір в Дебрецені

Міжнародний майстер Василь Іванчук, феноменальний український юніор з Бережан і Львова, що навесні цього року здивував шаховий світ, вигравши Нюйоркський міжнародний турнір, знову став першуном, цим разом в турнірі, присвяченому пам'яті ґросмайстра Барци, в місті Дебрецені, Маляршина. Здобувши 8 точок із 11 можливих, Іванчук не тільки здобув перше місце, але й перевиконав на півточки норму ґросмайстра. Для Іванчука це вже друга така норма цього року, а для здобуття титулу потрібно ще однієї. Думаю, що це справа короткого часу, якщо взяти до уваги, що своїм рейтінгом Іванчук є вже тепер шахіст ч. 10 на світі.

Д-р О. Попович

ПРОСИМО ВИПРАВИТИ

У дописі д-ра Володимира Боднара п.з. „80-річчя маестра О. Урбанського" („Свобода", ч. 179 з 20-го вересня ц.р.) трапилися помилки (не з вини редакції). У другому абзаці слід читати: „ Соленізант народився 21-го серпня". У цьому ж абзаці повинно бути: „Вже від 1929 року він активізується в різних ролях і українських театрах — Стадника, Карабіневича і 'Заграва'..." У другій колонці 10-ий рядок згори треба читати: „....і донею Лесею Фіцай"

Ред.

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

МАРІЯ ХОМІЙ, член УНС Відд. 407-го в Торонто, Канада, померла 22-го липня 1988 року на 86-му році життя. Нар. 1902 року на Україні. Членом УНС стала 1959 року. Залишила у смутку племінника Джов Жуковського. Похорон відбувся 26-го липня 1988 року на цвинтарі Парк Ловн в Торонто, Онт. Канада.
Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ЛУКА ҐУРАЛЬ, член УНС Відд. 172-го ім. Івана Франка у Виппані, Н.Дж., помер 9-го серпня 1988 року на 64-му році життя. Нар. 4-го жовтня 1924 року в Чернихівцях, Тернопіль, Україна. Членом УНС став 1975 року. Залишив у смутку дружину Галину, сина Романа, Марка і доню Олюсю також маму в Канаді. Похорон відбувся 12-го серпня 1988 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.
Вічна Йому Пам'ять!

В. Осадчук, секр.

ЕВГЕНІЯ БУДЗЯК, член УНС Відд. 292-го ім Св. Івана Хрестителя в Дітройті, Миш., померла 4-го серпня 1988 року на 89-му році життя. Нар. 1899 року в Тернополі, Зах. Україн. Членом УНС стала 1950 року. Залишила у смутку племінників і племінниць в ЗСА і в Україні. Похорон відбувся на цвинтарі св. Ядвіґи в Дірборн Гайтс, Миш.
Вічна Їй Пам'ять!

Стелла Федик, секр.

РОМАН ПАДКОВСЬКИЙ, член УНС Відд. 27-го Т-ва „Орлик" в Юніон, Н. Дж., помер 19-го серпня 1988 року на 80-му році життя. Нар. 1908 року в Краснім, Україна. Членом УНС став 1967 року. Залишив у смутку дружину Александру, трьох синів: д-ра Ореста з дружиною Варкою; д-ра Юрія з дружиною Талею і Олеся; сім внуків і сестру Филипину Дмитренко. Похорон відбувся 22-го серпня 1988 року на цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.
Вічна Йому Пам'ять!

Роман Лапичак, секр.